

TINC POR

No hi ha escola des de fa dues setmanes, no hi ha res des de fa dues setmanes. Avui he de sortir a buscar menjar al carrer. És perillós, tinc por. Vaig armada, porto un bat de beisbol. Està esmolat, per mi mateixa. Quan vaig saber la notícia és el primer que els meus pares em van manar, fer-me un arma. M'aixeco cansada, però m'he de ficar a fer feina. Em vesteixo i surto de l'habitació, ja no té res, ni joguines, ni pòsters... només un matalàs que hauré de baixar, d'aquí molt poc. El meu pare està tancant portes, finestres i tots els llocs per on es pogués accedir des de fora cap a l'interior de casa nostra, amb taulons de fusta i claus. Les nostres mirades es creuen, però cap dels dos diu res. Té els ulls cansats i foscos, enfonsats pel malestar. Res a veure amb aquella mirada plena d'alegria i ganes de viure, no com ara, de sobreviure. La meva mare m'està esperant per sortir. Agafa un sac de tela, per poder recollir les màximes provisions possibles. Encara que les dues sabem que ja no queda res. La ciutat està paralitzada. L'exèrcit ha tancat totes les entrades i sortides, estem aïllats. Soldats, fins i tot civils, deambulen pels carrers amb pistoles i altres armes de foc. Per les nits no puc dormir quan sento les sirenes, les advertències pels altaveus, els plors, els crits i... els trets. No es curiós? que et puguin treure la vida amb un simple tret? és el més valuós que tens, la teva vida. No tens res més. I aquestes persones te la treuen sense pensar-s'ho, amb el simple gest de prémer el gallet amb un dit. És una bogeria! La meva mare doblega els genolls i es fica a la meva alçada. M'agafa el cap, em fa un petó al front, i amb una veu dolça em desitja ànims. És l'únic que em diu: ànims. Gira el pany de la porta amb una mà, mentre que amb la lliure m'empeny perquè em fiqui al seu darrere. Li veig la silueta d'un petit revòlver que se li marca a través dels texans. No he de pensar malament sobre això, la nostra vida corre perill, és per seguretat... però no m'enganyo, és com si m'hagués fet gran, ja no puc ser petita, el món no em deixa. Tot el temps enrere era dins d'una bombolla, una bombolla que ha esclatat abans d'hora privant-me de viure, el que em tocava viure, el que volia viure! No només a mi, a tota una generació de nens i nenes que s'han fet grans per haver nascut en aquest temps fosc. I quan recordin la seva infantesa, recordaran el soroll que feia la pistola de la seva mare al disparar.

Sortim poc a poc de casa, jo sempre darrera d'ella, mirant d'un cantó a l'altre, amb el bat alçat, però no d'una forma molt pronunciada o algú podria vindre a buscar baralla. Grups de soldats caminen a l'uníson, no ens presten gaire atenció. El carrer ja no és com era, ja no hi ha llei, ni semàfors, ni senyals... Per sort ja no hi ha vehicles, les gasolineres no funcionen, si no encara seria més caòtic. Cada vegada veig més gent carregada que ve de la mateixa direcció. Hi ha hagut un saqueig. Baixem corrents cap a on sembla que s'ha produït l'esdeveniment i el trobem. Una botiga de queviures no gaire gran, però lo suficient per a que no es produeixin baralles. La meva mare dibuixa un somriure amb els llavis, trist, però són tan poques les vegades que la veig somriure, que veig un somriure... entrem a empentes amb els demás, tots tenim el mateix objectiu. En unes altres condicions em fixaria en que hi ha dins de cada llauna però obro la bossa allargo el braç i, com si fos una escombria, condueixo tot el menjar possible al fons del tros de tela. La cosa es posava lletja així que sortim al carrer. Aleshores ho veig, al final del carrer hi ha una baralla, una cosa normal en aquests temps en que cada dia hi ha d'enfrontaments. Però aquesta vegada és diferent. Els contrincants són un home totalment desconegut per a mi, amb la mirada embogida, disposat a fer el possible per aconseguir el que es proposa. Com un animal que ensenya les dents, rabiós, sense cap coneixement de les lleis humanes. I l'altra persona és la meva professora. Només té una llauna de tomàquet a la mà, segurament la causa de la baralla. Una insignificant llauna de tomàquet! No porta cap objecte per defensar-se, no té cap possibilitat contra l'home. Sortim corrents per a intentar ajudar-la però l'enfrontament dura poc. La meva professora es empenyada contra el terra i patejada. L'assassí fuig amb el seu trist botí i ella acaba morta, dessagnada al mig del carrer. Me la quedo mirant, en silenci. Com la seva pell empal·lideix lentament, perd el color dels llavis i la seva temperatura disminueix fins que sembla... una nina, una nina de porcellana que vaig tindre fa molts anys. La vaig oblidar al fons d'un armari, fins que un dia la vaig trobar allà quieta i sola. Em sembla aquella nina. Sento com una llàgrima em cau

per la galta. Jo la coneixia, la tenia tots els dimarts per la tarda. Em feia exàmens, m'explicava les lliçons, em llegia... perquè a ella?! Una persona que no ha fet mal a ningú. Dedicada a l'ensenyament per ajudar als nens. No hi ha dret. No hi ha dret! De sobte veig una figureta que s'apropa tambalejant al cadàver. Aqueta paraula no em sona bé, però és el que és, un cadàver. Ho recordo, la meva mestra tenia un fill. Cada vegada que ens explicava històries sobre el seu nen somreia. I ara ja no pot. Té quatre anyets com a molt. És rosset i petit. Recorda a un pollet petit e indefens. Seu al costat del cos de la seva mare i la crida. Amb llàgrimes als ulls la mou d'un cantó a l'altre intentant que desperti. S'estira i agafa el braç. El passa pel seu damunt, intentant que la seva mare el torni a abraçar. El nen es taca de sang i plora. No puc, no puc! Això em supera. Sento com la ràbia creix i recorre cada racó del meu cos. Agafo a coll al pobre infant que no deixa de plorar. El que estic fent es el pitjor que es pot fer quan has de sobreviure, un boca més per alimentar. Les provisions disminuiran moltíssim, però si el deixo allà sol es morirà. Intento buscar els ulls de la meva mare que se que estarà d'acord amb la meva decisió, però la trobo molt lluny meu, m'he separat molt. Corro tot el ràpid possible cap a ella però ensopego i tot rodola pel carrer. Investigo el que m'ha fet caure i descobreixo que ha sigut un noi. Ràpidament va en busca de les provisions que carregava. El nen marxa cap un porxo i s'amaga. Jo m'aixeco com puc i alço el bat d'alumini. Dues mans m'agafen el coll i m'escanyen. M'ofego, no em volen espantar, em volen matar. Em moc i em retorço, dono patades i cops. Alguns toquen però no puc competir contra ell. Perdo la força, ja no em queda. Trec l'aire i no puc agafar-ne més. Els pulmons em cremen. En sec, noto l'impacte de caure contra el terra i l'aire com m'entra pels pulmons. Respiro. El noi té un munt de forats de bales repartits pel pit. Recullo el que portava dins la bossa. Miro per veure qui m'ha salvat la vida i veig a la meva mare plorant amb la pistola apuntant cap a mi. Crido a l'infant perquè surti d'on es trobi, i afortunadament surt i ve cap a mi. Arribem a casa i caic al terra. Jo i tothom. La mare em diu que descansi i que m'emporti a l'infant a l'habitació per tranquil·litzar-lo. Faig cas. Els pares baixen més coses cap al soterrani: mantes, menjar, aigua... porto al nen al lavabo i el fico dins un cubell per netejar-li la sang. De seguit l'embolico en una tovallola perquè no agafi fred. El tapo amb una manta i me l'assec a les cames perquè es senti acompanyat. Gràcies, és el primer que em diu. Li somric. El seu nom és Nico i té quatre anys. En Nico sembla molt llest. Li dic si ell té més família, però diu que no, el seu pare va marxar i no el van deixar entrar. Vol tornar a veure a la seva mare però crec que ja s'espera que no la veurà més. De totes maneres li dic que quan tot això s'acabi l'aniríem a buscar. Aquella nit ja dormo a baix. No m'agrada. És exactament com m'ho imaginava. Fosc, poc acollidor... que es pot esperar d'un búnquer per sobreviure. Encara que estic còmode amb el Nico agafat a mi, em sento segura per estrany que sembli. Els meus pares m'han permès baixar cinc llibres i la meva gateta, per conservar la poca infantesa que em queda. Reflexiono: on deuen ser els polítics que sortien per la televisió? la veritat es que no cal ser molt llest per donar-se conta que ens han abandonat. Entenc que no es pugui evacuar a la població mundial, però deixar-nos abandonats d'aquesta manera? Estem tots enganyats, inclòs l'exèrcit. El més segur és que estiguin en búnquers de luxe, ells sols, a un munt de metres sota terra i amb "jacuzzi". Uns dies després de la notícia van desaparèixer tots. Sempre deien que volien el millor per a nosaltres, però en els moments dolents ens hem d'apanyar nosaltres solets. Podrien donar instruccions o alguna cosa, fer algo! Jo no he vist a la meva família des de que van anunciar d'incident i ens van aïllar a tots. Es probable que hagin mort o que jo mori abans de veure'ls. La gent s'està tornant boja, semblen animals. Quan feia història, la mestra ens explicava com funcionaven els clans de la prehistòria: com lluitaven per el menjar, com feien guerres entre ells per declarar qui era el dominant... som iguals. En els moments difícils surt l'animal que portem dins, perquè és el que som, animals. La societat ha evolucionat més ràpid que nosaltres. Encara no ens hem acostumat, necessitem córrer, caçar... Som tigres engabiats, animals salvatges reprimits. Si ningú ens controla sortim de la gàbia. Tinc son, tanco els ulls. Quan els obro no se si és de dia o de nit. Es tot fosc. Em miro en un trist mirall a punt per preparar-me. Fico les mans en una galleda i després me les passo per la cara amb el propòsit de netejar-me i aclarir-me. Quan aixeco la vista em fixo en el reflexe. La noia que em mira no és la que normalment estava a l'altre costat. Té les conques dels ulls enfonsades per la falta d'aliment i l'os malar marcat per la mateixa raó. El cabell enredat i brut per l'escassa higiene que dur a terme la jo nova del mirall. Les mans ossudes, plenes de durícies i butllofes. Surto. El cel està excessivament il·luminat, però no blau el blau que tots coneixem, sinó blanc

llucent com el gel. Em fixo en els edificis com estan tots tancats i fets malbé. Persianes baixades i llums apagades. Veure-ho tot així no t'aixeca els ànims precisament. També em fixo en les reaccions de les persones respecte aquesta situació. Hi ha diferents tipus de reaccions, persones com jo que volen sobreviure. Aquestes persones tenen somnis, família... sinó no val la pena. Veritat? Perquè prendre's tantes molèsties si després has de ser infeliç? També n'he vist molts que aprofiten per dur a terme actes vandàlics. Suposo que aprofiten aquest caos per fer el que sempre han volgut fer. N'hi ha que recorren a l'església, a la protecció d'un ser diví. Ho veig una mica tonto això, si no ens ha ajudat mai que fa pensar que en ajudarà ara? Els que em cauen més malament són aquelles persones idiotes que es dediquen a protegir joies, teles o tonteries materials. Em fan tanta ràbia, probablement no en sortiran vius. També n'hi han que perden el coneixement, es fiquen coses rares al cap i diuen que es volen unir a ells i els hi donen la benvinguda, és una mica còmic i els que no poden aguantar la situació més es suïciden. Aquesta es una classificació que m'he fet jo. La llum que ho il·lumina tot cada vegada és més intensa. S'aixeca un fort vendaval, tan fort que em fa caure al terra. Tothom està callat, i mira que es estrany. Aquests darrers dies han fet de tot menys callar. Tots estan quiets mirant al cel bocabadats. Els gats del carrer es refugien, sota cotxes o als carrerons. De sobte noto que no puc respirar, és com si arena de platja m'entres pel nas, com si l'aire s'hagués tornat dens. Sento un brunzit a les orelles. Hi apropo la mà i veig com em sagnen. Les finestres i els fars del cotxe peten i els trossets de vidre cauen a càmera lenta als meus ulls, els reflexes que fan amb la llum són molt bonics. Ja no sento res, ni el vent, ni la meva respiració, ni tan sols el silenci. Per tant m'agafa per sorpresa un ràfega de vent, els arbres es tomben i s'aixeca una gran tempesta d'arena. Caic. La terra es mou... un terratrèmol! Tothom xiscla. La llum del cel és tant i tant intensa que m'enlluerna i tanco els ulls durant molta estona. Quan els obro, els veig. Ja són aquí.

Maria Cañardo Perera

1r Premi 1r ESO